

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2270	Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12) 15 Μαρτίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Θαυμάστε ἀγάπη καὶ πίστι

Ἀκούσαμε ὅλοι, ἀγαπητοί μου, τὸ θαῦμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. **Διδακτικὸ τὸ θαῦμα.** Δὲν εἶνε μόνο θεραπεία ἐνὸς ἀσθενοῦς· προσφέρει καὶ μαθήματα. Ὁ Χριστὸς θεράπευσε τὸν παραλυτικόν· ὅλοι ἄκουσαν καὶ θυμοῦνται τὸ γεγονός αὐτό. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸν εὐεργετικὸ χαρακτήρα του, ὅπως παρατηροῦμε καὶ ἄλλοτε στίς ἐνέργειες τοῦ Κυρίου, τὸ σημερινὸ θαῦμα ἔχει καὶ ἄλλους σκοπούς· ἀποκαλύπτει δογματικὰς ἀλήθειες, καταρτίζει στὴν πίστι, φρονηματίζει ἠθικὰ καὶ στηρίζει στὸν καθημερινὸ ἀγῶνα τὸν Χριστιανόν.

Γύρω ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ πλέκονται διδάγματα, ποὺ θὰ χρειάζοταν ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ τὰ ἀναπτύξουμε. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὅπως θὰ δῆτε, ἄλλο θὰ εἶνε τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας αὐτῆς, σημειώσω προηγουμένως ἐδῶ μὲ κάθε συντομία καὶ **ὠρισμένα διδάγματα.**

✓ Πρῶτον, **ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν.** Λόγῳ ἁμαρτιῶν εἶχε ἀσθενήσει τὸ σῶμα τοῦ παραλύτου καὶ εἶχε καταντήσει ἐρείπιο. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς τοῦ δίνει πρῶτα τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἔπειτα τὸν θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀσθενειά του. Αὐτὸ ψάλλουμε στὸν Παρακλητικὸ κανόνα· «*Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ψυχὴ*» (μεγαλυν.).

✓ Δεύτερο δίδαγμα, **ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων,** καὶ τὸ **φάρμακο** ποὺ θεραπεύει σῶμα καὶ ψυχὴ εἶνε **ἡ μετάνοια.** Ὁ παράλυτος μαζί μὲ τὴν συγχώρησι τῶν ἁμαρτημάτων λαμβάνει ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴν ἴδια ὥρα καὶ τὴν θεραπεία τοῦ σώματος. Ἀκούει ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸ «*Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» καὶ τὸ «*Ἐγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου*» (Μάρκ. 2,5,11).

✓ Τρίτον, **ὅτι ἡ πίστις κάνει θαύματα.** Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε καὶ παρακάτω στὴν ὁμιλία μας.

✓ Τέταρτον καὶ σπουδαιότερο ἐξ ὅλων, **ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε καὶ Θεός,** καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίες, ἐξουσία ποὺ ἀνήκει

μόνο στὸ Θεό. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως διὰ τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου καὶ ἀποστομώνονται οἱ ἀντίδικοι.

Σήμερα ὅμως ἀφήνω τὰ διδάγματα αὐτὰ καὶ ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο τῆς περικοπῆς τοῦ εὐαγγελίου. Προτοῦ ὅμως νὰ σᾶς πῶ τὴ σκέψι μου, ἐλάτε νὰ πλησιάσουμε γιὰ λίγο καὶ **νὰ δοῦμε τὸν παραλυτικόν.**

Σὲ μιὰ γωνιά τῆς Καπερναούμ, ἀγαπητοί μου, ζοῦσε ἓνας νέος μὲ διαρκὴ σύντροφο τὴ θλίψι. Ἀσθένεια σοβαρὴ, ἀγιάτρευτη, **παράλυσι ὅλου τοῦ σώματος,** τὸν εἶχε καρφώσει στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου μὲ μύριες δυσκολίες στὴν καθημερινή του ζωὴ. Μπορεῖτε νὰ φανταστήτε τίς ἀνάγκες του; Ἦταν ἓνας νεκρὸς ἄταφος· πόδια εἶχε καὶ πόδια δὲν εἶχε, χέρια εἶχε καὶ χέρια δὲν εἶχε. Ἔτσι ὅπως ζοῦσε ἐκεῖ στὴ γωνιά του, ἓνα μόνο περίμενε· νὰ ἔρθη κάποιος νὰ δώσῃ τέρμα στὴν τλαιπωρία του, νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τοὺς πόνους του. Κι αὐτὸς ἦταν – ποιός; ὁ θάνατος, ἀφοῦ γιατρειὰ γι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε.

Ἄ ὁ θάνατος! Τὸν τρέμουν οἱ πλούσιοι, γιὰ τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τους· οἱ φτωχοὶ ὅμως, οἱ ἄρρωστοι, οἱ παράλυτοι σὰν αὐτόν, οἱ μεγάλοι δυστυχεῖς, τὸν περιμένουν ὡς εὐεργέτη, ὡς λύτρωσι ἀπὸ τὰ δεινὰ τους· γιὰ τὴν ἔρχεται νὰ τοὺς δώσῃ ἐκεῖνο ποὺ δὲν τοὺς ἔδωσε κανεὶς ἄλλος, τὴν ἀνάπαυσι. Περιμένει λοιπὸν καὶ ὁ παράλυτος τὸ θάνατο.

Ἀλλ' ἐνῶ περίλυπος μετροῦσε τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του, μιὰ μέρα φτάνει σ' αὐτιά του μιὰ λέξις, **ἀκούει ἓνα ὄνομα· «Ἰησοῦς»!** Κάποιος λέει τὸ ὄνομα αὐτό. Μιλάει γιὰ κάποιον ποὺ ἔχει δύναμι καὶ διώχνει δαίμονες, ποὺ συμπονεῖ τοὺς ἀνήμπορους καὶ βοηθάει τοὺς φτωχοὺς, ποὺ μπορεῖ νὰ γιατρέψῃ ἄρρώστιες ἀνίατες, ποὺ καὶ νεκροὺς ἀκόμα ἀνασταίνει· σπλαχνίζεται τοὺς καταφρονεμένους, τοὺς κάνει νὰ ἐλπίζουν κι αὐτοί, δίνει φτερὰ στὴν

ψυχή, σφουγγίζει τὰ δάκρυα αὐτῶν ποὺ πενθοῦν τοὺς νεκρούς.

Αὐτὸ τὸ ὄνομα, «*Ἰησοῦς*», κάνει τὸν παράλυτό μας ν' ἀναθαρρήσῃ. Ὅταν τ' ἄκουσε νὰ τὸ λένε, μιὰ χρυσὴ ἀκτίνα φώτισε τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς του. Ρωτάει γι' αὐτὸν καὶ πολλὰ καλὰ μαθαίνει. Ὅποιον ἀγγίξῃ, τοῦ λένε, τὸ ἅγιό χέρι του, λυτρώνεται ἀπὸ ὅποια ἀρρώστια κι ἂν πάσχῃ. Μέσα του λοιπὸν γεννιέται ἡ ἐπιθυμία νὰ δῇ αὐτὸν τὸν Ἰησοῦ. Φωνάζει καὶ παρακαλεῖ· **Θέλω νὰ μὲ πᾶτε στὸν Ἰησοῦ!**

Καὶ τότε **παρουσιάζονται τέσσερις ἄνθρωποι**. Ὡ, πόσο μοῦ ἀρέσει νὰ σκέπτομαι τοὺς τέσσερις αὐτοὺς ἀνθρώπους! Ποιοὶ νὰ ἦταν; Νὰ ἦταν ἡ μητέρα - πρώτη; ποὺ καὶ βουνὰ ὑπερπηδᾷ γιὰ νὰ δῇ καλὰ τὸ σπλάχνο της; Νὰ ἦταν ὁ πατέρας - δεύτερος, ποὺ καὶ πελάγη σχίζει χάριν τοῦ παιδιοῦ του; Νὰ ἦταν ὁ ἀδελφός του - τρίτος, ποὺ μαζί μεγάλωσαν; Νὰ ἦταν - τέταρτος καὶ κάποιος καλὸς φίλος του; (ἂν καὶ ἓνα ῥητὸ λέει ὅτι «*τῶν μὲν εὐτυχούντων πολλοὶ οἱ φίλοι, τῶν δὲ δυστυχούντων οὐδ' αὐτοὶ οἱ γεννήτορες*»); Δὲν γνωρίζουμε, δὲν μᾶς τὰ λέει αὐτὰ τὸ εὐαγγέλιο.

Ὅποιοι κι ἂν ἦταν, εἶνε **θαυμαστὴ ἡ ἀγάπη** τους· μὲ συγκινεῖ ἡ στάσι καὶ ἡ συμπαράστασί τους. Γιατὶ ζοῦμε σὲ χρόνια ἀσπλαχνίας, χρόνια ποὺ «*διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν*» *ψυχράνθηκε ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν*» (Ματθ. 24,12).

Ἄν αὐτὸς ὁ παράλυτος ζοῦσε **στὰ τωρινὰ μας χρόνια** καὶ φώναζε μέσα ἀπ' τὸ δωμάτιό του «*Βοηθήστε με*», ὅχι τέσσερις, **οὔτε ἓνας** δὲν θὰ προσφερόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ! Λέω ψέματα, ἀδελφοί μου, λέω ὑπερβολές; μαρτυρῆστε σεῖς, ποὺ βλέπετε καλύτερα ἀπὸ μένα τὴν κοινωνία. Σήμερα, ποὺ βλέπουμε τὸ γυιὸ καὶ πετάει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τὸν πατέρα καὶ τὸν κλείνει στὸν ἀχυρῶνα νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ; σήμερα, ποὺ γυναῖκα φαρμακώνει τὸν ἄντρα της; σήμερα, ποὺ ἄντρας σκοτώνει καὶ κομματιάζει τὴ γυναῖκα του; σήμερα, ποὺ καὶ μανάδες πετοῦν τὰ παιδιὰ τους σὰν γατάκια στὰ χαντάκια; Γι' αὐτὸ λέω ὅτι εἶνε θαυμαστὴ ἡ ἀγάπη τῶν τεσσάρων ἐκείνων ποὺ πῆραν στὸν ὦμο τὸν παράλυτο καὶ τὸν ἔφεραν στὸ Χριστό.

Καὶ ὅχι μόνο ἡ ἀγάπη ἀλλὰ **καὶ ἡ πίστι** τους **εἶνε θαυμαστὴ**. Εἶχαν πίστι μεγάλη. Γιατὶ ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι ὅπου δίδασκε ὁ Χριστός, βρῆκαν τόσο κόσμον ποὺ δὲν ἄφηνε δίοδο νὰ πλησιάσουν. Μὰ αὐτοὶ δὲν ἀπογοητεύθηκαν. Καὶ τί μηχανεύθηκαν· ἀνέβηκαν στὴ στέγη, τὴν ξεσκέπασαν, κι ἀπὸ 'κεῖ μὲ σχοινιά κατέβασαν τὸν παράλυτο μπροστὰ στὸ Χριστό! Δὲν σὰς κάνει ἐντύπωσι τί ἐπιχείρησαν; Ἄν δὲν

εἶχαν πίστι, ὅχι αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσαν, ἀλλ' οὔτε κἂν θὰ τὸν σήκωναν ἀπὸ τὴ γωνιά του. Καλὰ κάθεσαι ἐδῶ ὅπως εἶσαι, θὰ τοῦ ἔλεγαν· τί θέλεις τώρα νὰ σὲ μεταφέρουμε; ἂν μετακινήσῃς, μπορεῖ ἡ κατάστασί σου νὰ ἐπιδεινωθῇ· κ' ἔπειτα εἶσαι σίγουρος πὼς αὐτὸς ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ σὲ κἀνῃ καλὰ;... Δὲν τὰ εἶπαν αὐτά. Μὲ τὴν πίστι τους τὸν σήκωσαν, μὲ τὴν πίστι τους τὸν μετέφεραν, μὲ τὴν πίστι τους τὸν κατέβασαν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο λέει ὅτι «*ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν*» τὸν θεράπευσε (Μαρκ. 2,5).

Ἡ συμπεριφορὰ τῶν τεσσάρων αὐτῶν εὐγενικῶν ἀνθρώπων, ἀδελφοί μου, μᾶς διδάσκει τοῦτο τὸ σπουδαῖο· ὅταν ἓνας δικός μας ἄνθρωπος ἀσθενῇ, ἐμεῖς νὰ προσευχώμαστε καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ γι' αὐτὸν καὶ νὰ ζητοῦμε τὴ βοήθειά του, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ νὰ γίνονται μὲ πίστι, **ὄχι μὲ μισὴ καρδιά** ἀλλὰ μὲ ὁλόψυχη προσφυγὴ στὸν Κύριο.

Τὴν πίστι τῶν τεσσάρων αὐτῶν ἀνθρώπων **ἂς ζηλώσουμε**· καὶ αὐτὴν ἂς ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς δώσῃ, νὰ τὴ χάριση καὶ σ' ἐμᾶς· ἂν ὄχι ἐξ ἴσου, ἔστω σὲ κάποιο βαθμό. Μόνο ἔτσι μποροῦμε νὰ τὴν ἀποκτήσουμε· γιατί ἡ πίστι εἶνε **δῶρο τοῦ Θεοῦ** στοὺς ταπεινοὺς.

Ἔχουμε ἀνάγκες οἰκογενειακές; **Νὰ πιστεύουμε** ὅτι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ἐλαφρώσῃ τὸ φορτίο τῆς οἰκογενείας.

Ἔχουμε συγγενὴ ἄρρωστο; Πάλι **νὰ πιστεύουμε** στὸ μεγάλο Ἰατρό, ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴ θεραπεία στὸν ἄνθρωπό μας ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη τῆς ἱατρικῆς καταθέτῃ τὰ ὅπλα καὶ δηλώνῃ ἀδυναμία νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀσθενῆ μας. Ὁ θεόπνευστος λόγος λέει· «*Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα*» (Ἰακ. 5,14-15). Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ δώσῃ ὅ,τι δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν ὅλα τὰ φάρμακα καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου. Ἄν μὲν μᾶς ἀκούσῃ ὁ Θεός, ἂς τὸν προσκυνήσουμε μὲ εὐγνωμοσύνη. Δὲν μᾶς ἄκουσε κι ὁ ἀσθενής μας πέθανε; Καὶ πάλι ἂς τὸν προσκυνήσουμε κι ἂς τὸν δοξάσουμε· **νὰ πιστεύουμε** ὅτι ὁ Θεὸς μιὰ μέρα θὰ τὸν ἀναστήσῃ καὶ θὰ τὸν δοῦμε πάλι· γιατί **ὑπάρχει ζωὴ αἰωνία**.

Μακάρι κ' ἐμεῖς, πιστεύοντας καὶ ἀγαπώντας τὸ Χριστὸ ὅπως οἱ τέσσερις τοῦ εὐαγγελίου, **ν' ἀξιωθοῦμε αὐτῆς τῆς ζωῆς**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**